

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v trestnej veci proti obžalovanému **P. G.**, pre trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Tr. zák. na verejnom zasadnutí 03. mája 2007 v Bratislave, o odvolaní obžalovaného P. G. proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 23. júna 2006, sp. zn. 5 T 1/05 rozhodol

t a k t o:

Podľa § 256 Tr. por. v znení účinnom do 01. januára 2006 sa odvolanie obžalovaného P. G. **z a m i e t a.**

O d ô v o d n e n i e:

Rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici z 23. júna 2006, sp. zn. 5 T 1/05 bol obžalovaný P. G. uznaný za vinného v bode 1/ trestným činom vraždy podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Tr. zák. v znení zák. č. 248/1994 Z.z. a v bode 2/ trestným činom vraždy podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Tr. zák. v znení zák. č. 237/2002 Z.z. na tom skutkovom základe, že

1/ v presne nezistenej dobe, pravdepodobne 11. januára 1995 asi 50 m za záhradou rodinného domu na N. S. č. X. v S., v úmysle usmrtiť V. S., nar. X.. J. X., tohto viackrát bodol motýlikovým nožom s dĺžkou čepele cca 10 – 15 cm do oblasti brucha, hrudníka a chrbta, čím mu spôsobil zranenia, ktorým na mieste podľahol a následne spolu s V. G., nar. X.. S. X., tam vykopali jamu, vložili do nej telo V. S. a zahrabali.

Tohto konania sa dopustil po tom, čo bol rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 2 T 5/92 z 26. marca 1992 uznaný vinným z trestného činu

vraždy podľa § 219 ods. 1 Tr. zák. a iné, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní štyroch rokov, so zaradením pre výkon trestu v nápravnovýchovnom ústave pre mladistvých, z výkonu ktorého bol podmiennečne prepustený Okresným súdom v Martine, sp. zn. Pp 131/94 dňa 09. júna 1994 a bola určená skúšobná doba v trvaní štyroch rokov, pričom výkon zvyšku trestu mu bol nariadený 02. januára 1996,

2/ v presne nezistenej dobe pravdepodobne 25. júla 2002 v lesnom poraste v katastri turistickej oblasti Š., okres B., v úmysle usmrtiť Ľ. T., nar. X.. J. X., pod vplyvom alkoholu, tomu z perkusného revolveru – 6 výstrelového, zn. LLPIETTA, talianskej výroby, kalibru 44 mm, výrobného čísla R., z tesnej blízkosti vystrelil jednu ranu do oblasti jeho krku a druhú ranu do oblasti jeho hlavy, čím mu spôsobil zranenia, ktorým na mieste podľahol a následne s V. G., nar. X.. S. X., tam vykopali jamu, vložili do nej telo Ľ. T. a jamu zahrabali, tohto konania sa dopustil po tom, čo bol rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 2 T 5/92 z 26. marca 1992, uznaný vinným z trestného činu vraždy podľa § 219 ods. 1 Tr. zák. a iné, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní štyroch rokov, so zaradením pre výkon trestu v nápravnovýchovnom ústave pre mladistvých, z výkonu ktorého bol podmiennečne prepustený Okresným súdom v Martine, sp. zn. Pp 131/94 dňa 09. júna 1994 a bola mu určená skúšobná doba v trvaní štyroch rokov, pričom výkon zvyšku trestu mu bol nariadený 02. januára 1996.

Za to bol odsúdený za skutky pod bodmi 1/ a 2/ podľa § 219 ods. 2 Tr. zák. v znení zák. č. 140/1961 Zb. v znení neskorších zmien a doplnkov s použitím § 29 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. a § 35 ods. 3 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení neskorších zmien a doplnkov na výnimočný trest odňatia slobody na doživotie, pričom tento trest je trestom súhrnným vo vzťahu ku skutku pod bodom 1/.

Podľa § 39a ods. 2 písm. c/ Tr. zák. bol zaradený na výkon trestu odňatia slobody do III. (tretej) nápravnovýchovnej skupiny.

Zároveň bol zrušený výrok o treste z rozsudku Okresného súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 2 T 54/95 zo dňa 03. augusta 1995, ktorým bol obžalovanému uložený podľa § 247 ods. 2 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 1 (jedného) roka

so zaradením do II. (druhej) nápravno výchovnej skupiny, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 83 ods. 1 písm. e/ Tr. zák. č. 300/2005 Z.z. v znení zák. č. 650/2005 Z.z. bol zhabaný 1 ks perkusný revolver zn. LLPIETTA, kal. 44 mm, vyr. č. R. aj s príslušenstvom, pričom podľa § 83 ods. 2 Tr. zák. sa jeho vlastníkom stáva štát.

Podľa § 228 ods. 1 Tr. por. obžalovaný bol zaviazaný nahradiť M. G. spôsobenú škodu 7 265 Sk a M. T. vo výške 7 225 Sk, pričom zo zvyškom na náhradu škody boli obe poškodené podľa § 229 ods. 1 Tr. por. (správne malo byť podľa § 229 ods. 2 Tr. por.) odkázané na konanie o veciach občianskoprávných.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie obžalovaný P. G. a to aj prostredníctvom svojej obhajkyne.

V písomných dôvodoch svojho odvolania poukázal predovšetkým na to, že zo spáchania skutkov kladených mu za vinu sa necíti byť vinným. Celé trestné stíhanie bolo založené len na výpovedi svedka V. G., ktorý paradoxne „asistoval“ pri oboch skutkoch, ale tým, že oznámil vec na polícii sa dostal do výhodného postavenia.

Celé dokazovanie je tak poznačené bezvýhradnou dôverou v jeho výpoveď. Pritom vo viacerých svojich výpovediach uvádzal rozdielne skutočnosti, či už ohľadne spútania poškodeného S., vlastníctve motýlikového nožíka a o spôsobe jeho napadnutia. Nebolo tiež zisťované napriek jeho námietkam a žiadostiam, aké bolo počasie a terén v čase spáchania skutku, kto podhodil občiansky preukaz poškodeného do dvora domu poškodeného, súd nevypočul svedka K. na otázku, kde skončilo video, ktoré malo byť motívom činu a nebola preverená doba, kedy mala zhorieť chatka, ktorej skelet komína mal vidieť svedok V. G. v čase vraždy. Pritom chatka podľa jeho vedomia zhorela v mesiaci február 1995 a skutok sa mal stať 11. januára 1995.

Rovnako dôkazná situácia týkajúca sa skutku popísanom pod bodom 2/ obžaloby nesie znaky plnej dôvery vo výpoveď svedka V. G.. Pritom práve V. G. vyzval v inkriminovaný deň poškodeného, aby išiel s nimi v aute. Boli zabezpečené dôkazy, že tento svedok s poškodeným páchali trestnú činnosť aj mimo územia republiky a dokonca on sám, tzn. obžalovaný, podával informácie polícii o páchaní trestnej činnosti T.. Poškodený mal pritom kontakt na mobilný telefón V. G.. Súd nedostatočne prihliadol na to, že svedok P., ktorý označil obžalovaného ako osobu, z ktorej mal poškodený strach, je vlastne neveryhodná osoba. Bol totiž aj s T. odsúdený za závažnú trestnú činnosť - vykrádanie kostolov v Rakúskej republike. Ak T. mal z niečoho obavu rozhodne to nemohlo byť z neho, t.j. obžalovaného, ale z prezradenia zdrojov príjmu, tzn. z osôb, ktoré o tom vedeli, teda zo svedkov P. a G..

Napokon aj keď náš právny poriadok nepripúšťa dôkaz na detektore lži, svedok G. aj obžalovaný absolvovali vyšetrenie a z neho vyplývajú minimálne pochybnosti o vierohodnosti tohto svedka. Okrem toho súd nesprávne postupoval aj pokiaľ sa týka stanovenia trestu, keď nezohľadnil závery znalcov, ktorí nevylúčili nápravu obžalovaného a napriek tomu v rozpore s ustanovením § 29 ods. 3 Tr. zák. mu uložili trest odňatia slobody na doživotie.

Žiadal preto, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil napadnutý rozsudok a vrátil vec krajskému súdu na nové konanie a rozhodnutie.

Generálny prokurátor v rámci svojho záverečného návrhu poukázal, že vykonaným dokazovaním na hlavnom pojednávaní bola vina obžalovaného bez akýchkoľvek pochybností preukázaná. Pochybil však krajský súd pokiaľ neskúmal, či vo vzťahu ku skutku 1/ nešlo aj o naplnenie znakov obzvlášť nebezpečnej recidívy. Vo výroku o treste nesprávne citoval prvostupňový súd ustanovenie § 35 ods. 3 Tr. zák., pričom správne malo byť § 35 ods. 2 Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku a pri zaradení do príslušnej nápravno-výchovnej skupiny ustanovenie § 39a ods. 3 Tr. zák. Pri rozhodovaní o náhrade škody zrejme nedopatrením pri odkázaní

poškodených so zostatkom nároku na náhradu škody uviedol krajský súd ustanovenie § 229 ods. 1 Tr. por. miesto správneho § 229 ods. 2 Tr. por.

Navrhol preto, aby najvyšší súd zrušil napadnutý rozsudok podľa § 258 ods. 1 písm. d/ a písm. f/ Tr. por. a napravil tak uvedené pochybenie krajského súdu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal podľa § 254 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, proti ktorým mohol odvolateľ podať odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo, prihliadajúc pritom aj na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané a zistil, že odvolanie obžalovaného P. G. nie je dôvodné.

Všetky výroky rozsudku krajského súdu majú oporu v riadne zistenom skutkovom stave podľa § 2 ods. 5 Tr. por. vyvodenom zo správneho hodnotenia dôkazov v zmysle § 2 ods. 6 Tr. por., ktoré boli zákonným spôsobom vykonané na hlavnom pojednávaní.

Z takto vykonaných dôkazov nepochybne vyplýva, že obžalovaný P. G. bol páchatelom skutkov kladených mu za vinu a tohto konania sa dopustil spôsobom popísaným v skutkových vetách rozsudku súdu prvého stupňa.

Krajský súd v tomto smere svoje skutkové zistenia a závery správne oprel predovšetkým o výpoveď svedka V. G..

Uvedený svedok uviedol ku skutku pod bodom 1/, že v tom čase v zime, bol na návšteve u obžalovaného G. v S.. Vtedy mu G. povedal, že príde za ním V. S. s videoprehrávačom. Neskôr, keď tento prišiel a čakal ho za svojou záhradou požiadal ho (V. G.), aby mu pomohol poškodeného zbiť, lebo má s ním nevybavené účty. Následne svedok podrobne popísal spôsob a okolnosti akými poškodeného V. S. zbili a predovšetkým, ako ho obžalovaný po páde na zem udrel asi dvojmetrovým drúkom po kolene a neskôr pichol do hrude a brucha motýlikovým nožíkom. Podrobne popísal, ako vykopali hrob, do ktorého poškodeného zakopali, pričom predtým vzal obžalovaný poškodenému nejaké doklady.

Rozpory, na ktoré vo výpovedi svedka V. G. poukazuje vo svojich odvolacích námietkach obžalovaný a z ktorých dovodzuje jeho nedôveryhodnosť, najvyšší súd vyhodnotil ako nepodstatné. Tieto sa týkali jednotlivých detailov v priebehu samotného deja, t.j., či už ide o miesto vykopania hrobu vľavo, či vpravo od miesta zavraždenia poškodeného, toho či obžalovaný pichal poškodeného ležiaceho na boku, či so skrčenými kolenami a či videl skelet komína a pod. O rozhodujúcich fázach deja však svedok vypovedal stále rovnako a vzhľadom k dlhému časovému odstupu odchýlky v detailoch, nemôžu mať vplyv na jeho dôveryhodnosť. Napokon výpoveď poškodeného korešponduje aj s výpoveďou matky poškodeného V. S., že kritického dňa jej syn oznámil, že ide za obžalovaným do S. pozerať videokazety. Korešponduje tiež s ohliadkou a nálezom nielen miesta hrobu, ale aj kostrových pozostatkov tak, že zodpovedajú samotnému deju, ktorý predchádzal usmrteniu V. S., t.j. roztriešteniu jabĺčka kolena, nálezom rozrezaných častí oblečenia poškodeného, zodpovedajúcich podľa znaleckých posudkov vpichom jednobritným nástrojom – nožom ako to tiež popísal svedok V. G. vo svojej výpovedi.

Napokon Najvyšší súd Slovenskej republiky zdôrazňuje a to vzhľadom na uplatnené odvolacie námietky obžalovaného, že poškodeného mohol zavraždiť práve svedok V. G., že v tomto prípade sa jedná len o ničím nepodloženú domnienku obžalovaného. Svedok V. G. sa s poškodeným prakticky nepoznal na rozdiel od obžalovaného, ktorý sa s ním poznal ešte z čias prvého výkonu trestu v Ústave na výkon trestu pre mladistvých v Martine. Okrem toho matka poškodeného jednoznačne potvrdila, že poškodený odcestoval za obžalovaným do S. ako aj skutočnosť, že neskôr našla vo dvore pohodený občiansky preukaz s vystrihnutou fotografiou syna (časové detaily vzhľadom k odstupu času ani najvyšší súd nepovažuje za podstatné). Závažná je aj skutočnosť, že V. S. bol zavraždený práve za záhradou rodinného domu obžalovaného, čo v prípade, ak by páchatelom skutku (ako tvrdí obžalovaný) mal byť svedok G., bolo úplne nelogické. Na záver najvyšší súd zdôrazňuje, že skutočnosti zodpovedá výpoveď svedka G. aj v tom smere, že v tom čase bol napadnutý sneh. Túto okolnosť potvrdzuje aj správa Slovenského hydrometeorologického ústavu, ktorý si vyžiadal obžalovaný a predložil

ju v rámci svojich odvolacích námietok. Aj z tejto správy plynie, že skutočne 11. januára 1995 a v neskorších dňoch sa nachádzala na mieste činu snehová pokrývka cca 20 cm.

Aj pokiaľ sa týka skutku uvedeného v bode 2/ napadnutého rozsudku svedok V. G. podrobne popísal okolnosti a spôsob jeho spáchania. V tomto prípade sa dokonca jeho výpoveď v podstate zhoduje aj s výpoveďou samotného obžalovaného a to až do momentu, pokiaľ prišli spolu s poškodeným, motorovým vozidlom na Š.. V tomto časovom úseku na rozdiel od svedka G. obžalovaný tvrdil, že zostal v aute počúvať hudbu, a napokon svedok G. odišiel s poškodeným T. a tohto zastrelil, čo mu neskôr aj priznal.

Tejto obrane obžalovaného však neuveril ani najvyšší súd.

Predovšetkým v tejto súvislosti najvyšší súd konštatuje, že svedok V. G. vo svojej výpovedi veľmi presvedčivo a detailne popísal okolnosti a priebeh celého skutku. Okrem toho jeho výpoveď na rozdiel od obhajobných tvrdení obžalovaného, má reálnu oporu aj v ďalších vykonaných dôkazoch, ktoré sú obsahom spisu.

Neakceptovateľnosti obhajoby obžalovaného P. G. nasvedčuje aj motív konania, ktorý sa spája so zaobstarávaním a najmä distribúciou drog a nie ako vo svojich odvolacích námietkach (predaj sošiek v Rakúsku) bez bližších dôkazov naznačuje obžalovaný.

Z výpovedí svedkov O. M., A. K., ale aj samotného obžalovaného vyplýva, že sa zaoberal uvedenou činnosťou, a to aj v Rakúsku (č.l. 855) a v jej rámci dokonca aj spolupracoval s políciou. Aj svedok L. P. potvrdil tieto okolnosti s tým, že poškodený L. T. bol napokon oznámiť túto činnosť na polícii v Banskej Bystrici. Aj manželka poškodeného potvrdila, že jej manžel mal strach a chcel niektoré veci oznámiť na polícii. Sám obžalovaný vo svojej výpovedi potvrdil, že príslušník polície Policajného zboru Slovenskej republiky p. K. ho informoval, že poškodený bol skutočne nahlásiť, že obžalovaný ho núti predávať drogy. Vzájomný konflikt obžalovaného

s poškodeným v tomto smere vyplýva aj z výpovede K. S., ktorá počula, že poškodený sa vyhrážal obžalovanému, že oznámi na neho niektoré veci na polícii. Významné z tohto hľadiska je aj tvrdenie obžalovaného na č.l. 571, ktorý pri konfrontácii so svedkom G. uviedol, že zbraň (pištoľ), ktorou bol zavraždený Ľ. T. utrel (zbavil daktyloskopických stôp) práve on, pričom v rámci odvolacích námietok sa domáhal a argumentoval stotožnením daktyloskopických stôp, pričom ich nedostatok pripisoval na ľarchu svedkovi G..

Skutočnosti nezodpovedá ani obhajobné tvrdenie obžalovaného, prečo kritického dňa ušiel pred políciou. Zo spisového materiálu totiž vyplýva, že v tom čase nemohol vôbec vedieť (a ani to netvrdí), že svedok V. G. oznámil spáchanie predmetných skutkov na polícii. Túto skutočnosť sa nemohol dozvedieť ani od svojho suseda D. P., ako uvádzal obžalovaný, pretože ten bol v tom čase v Holandsku a odvtedy sa s obžalovaným už nevidel, čo aj vo svojej výpovedi potvrdil.

K ostatným odvolacím námietkam obžalovaného zvlášť, že medzi kostrovými zostatkami sa našiel fragment lebečnej kosti, ktorý imitoval strelné poranenie, najvyšší súd dodáva, že znalci MUDr. M. a MUDr. K. konštatovali, že k roztriešteniu ostatných kostí mohlo dôjsť pôsobením strely a to na drobné čiastočky, ktoré už v čase vyberania pozostatkov nebolo možné rozoznať od ostatného materiálu. Aj znalec z odvetvia balistiky Ing. P. K. potvrdil, že k takému devastačnému zraneniu by mohlo dôjsť, ak by zbraň bola v blízkosti, resp. priložená k hlave obeti, čo práve vyplýva aj z výpovedí svedka G.. Požiadavka obžalovaného na rekonštrukciu tohto deja (ale aj v prípade poškodeného S.) je ne-reálna, pretože aj znalci vylučujú možné ďalšie prínosy z jej prípadného vykonania.

V neposlednom rade v neprospech obžalovaného vyznieva aj výsledok znaleckého dokazovania, skúmania šatstva poškodeného Ľ. T., keď na jeho nohaviciach bol zaznamenaný v zadnej časti vpich po bodnorenznom nástroji – noži, čo tiež súhlasí s výpoveďou svedka G.. Ten uviedol, že ešte pred príchodom na Š. sa obaja muži hádali, obžalovaný vyčítal Ľ. T., že oznámil veci na polícii, žiadal ho o stiahnutie výpovede a hlavne uviedol svedok G., že obžalovaný pichol nožom poškodeného do zadnej časti tela.

Obhajobné námietky obžalovaného nepodporujú ani znalecké posudky znalcov z odvetvia psychiatrie a psychológie, ktoré na rozdiel od svedka V. G., P. G. hodnotia ako osobu s agresívnymi črtami, disociálnu osobu, ktorej pobyt na slobode môže byť nebezpečný. Napokon uvedené črty osobnosti potvrdzovali aj svedkovia A. K., O. M., M. B., ale aj M. S.. Záverom ešte najvyšší súd zdôrazňuje aj tú skutočnosť, že z výpovede obžalovaného, pokiaľ by bola pravdivá, by vyplývalo, že telo poškodeného zostalo na mieste činu bez toho, aby bolo uložené (skryté) do hrobu, pretože s V. G. mali odísť preč z miesta činu dokonca bez toho, aby obžalovaný ešte vedel o zastrelení poškodeného. To je úplne nelogické vzhľadom k tomu, že k ukrytiu tela bolo treba aspoň dvoch ľudí (bolo treba svietiť a kopať a pre nástroje išli podľa výpovede svedka G. práve ku G.).

Na základe uvedeného, preto aj najvyšší súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že skutky sa stali tak, ako je to uvedené vo výrokovvej časti napadnutého rozsudku a tieto spáchal obžalovaný P. G.. Krajský súd po právnej stránke konania obžalovaného P. G. v bode 1/ a v bode 2/ kvalifikoval ako trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Tr. zák. Po subjektívnej stránke obžalovaný konal v priamom úmysle podľa § 4 písm. a/ Tr. zák. a tohto konania sa dopustil opakovane, t.j. potom, čo bol rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici z 26. marca 1992, sp. zn. 2 T 5/92 právoplatne odsúdený pre trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1 Tr. zák. na trest odňatia slobody v trvaní štyroch rokov a zaradený pre jeho výkon do nápravnovýchovného ústavu pre mladistvých. Z výkonu tohto trestu bol podmienene prepustený 09. júna 1994 a uvedené odsúdenie nebolo zahladené.

Krajský súd (ale aj krajský prokurátor pri podaní obžaloby) v Banskej Bystrici však opomenul, že konanie obžalovaného po formálnej, ale aj po materiálnej stránke naplnilo znaky obzvlášť nebezpečnej recidívy podľa § 41 ods. 1 Tr. zák. Bolo preto povinnosťou krajského súdu po predchádzajúcom upozornení na prísnejšiu kvalifikáciu konania obžalovaného (§ 225 ods. 2 Tr. por.) uznať ho za vinného zo spáchania uvedených skutkov, ako obzvlášť nebezpečného recidivistu podľa § 41 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Tr. zák., pretože znak opätovnosti a obzvlášť

nebezpečnej recidívy sa navzájom nevyklučujú, môžu byť dané popri. Každý z týchto znakov totiž vyjadruje iný okruh skutočnosti – opätovnosť len jednoduchý fakt, že predchádzajúci skutok sa stal, kdež to recidíva aj to, že bol aspoň sčasti vykonaný za predchádzajúci a v ustanovení § 41 ods. 1 Tr. zák. predpokladaný trestný čin uložený trest.

Uvedený nedostatok však najvyšší súd už odstrániť nemohol vzhľadom k tomu, že odvolanie bolo podané len obžalovaným, t.j. v jeho prospech.

Na druhej strane správne a v súlade so zákonom postupoval krajský súd, pokiaľ obžalovanému P. G. podľa § 219 ods. 2 Tr. zák., § 29 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. uložil výnimočný trest odňatia slobody na doživotie, pričom tento trest vo vzťahu ku skutku v bode 1/ uložil ako trest súhrnný podľa § 35 ods. 3 Tr. zák. (formálne správne malo byť citované ustanovenie § 35 ods. 2 Tr. zák., pretože trestnosť činu posudzoval podľa Trestného zákona účinného do 31. mája 1995). V tomto ohľade aj najvyšší súd v súlade s odôvodnením prvostupňového súdu dospel k záveru, že uvedený trest zodpovedá mimoriadne vysokému stupňu nebezpečnosti činu, vyžaduje ho tiež účinná ochrana spoločnosti s tým, že nie je ani nádej, aby páchatel'a bolo možné napraviť trestom odňatia slobody od pätnásť do dvadsaťpäť rokov. V tejto súvislosti neobstojí ani odvolacia námietka obžalovaného, že znalci možnosť jeho nápravy pripúšťali. Posúdenie tejto otázky, t.j., či by bolo možné páchatel'a napraviť aj trestom odňatia slobody nad pätnásť rokov do dvadsaťpäť rokov, ktorej riešenie patrí do výlučnej právomoci súdu. Ide síce o otázku právnú a súd musí vychádzať aj zo znaleckých posudkov znalcov z odboru zdravotníctva, odvetia psychológie a psychiatrie, avšak na druhej strane formuláciou tejto podmienky (t.j. nie je nádej) dáva zákon najavo, že nestačí nedostatok istoty, že sa páchatel' napraví trestom kratšieho trvania, ale naopak, vyžaduje sa rozumná istota vychádzajúca zo súčasných znalostí o možnosti nápravy páchatel'a trestom odňatia slobody časovo obmedzeným.

V tomto ohľade najvyšší súd v súlade s rozhodnutím krajského súdu na základe dôkazov obsiahnutých v spise vyhodnotil prognózu prevýchovy obžalovaného trestom od pätnásť do dvadsaťpäť rokov ako nereálnu. Najdôležitejšiu úlohu pritom

zohráva predovšetkým osobnostná charakteristika obžalovaného, v ktorej dominuje psychologická štruktúra s prejavujúcimi sa dominantnými rysmi egocentrizmu. V takomto prípade ide o trvalú poruchu, ktorá sa nedá liečiť. Zakladá tak aj podľa znalcov vzhľadom k doterajšej jeho kriminogenéze možnosť ďalšej recidívy, takže aj pobyt obžalovaného na slobode môže byť nebezpečný. Napokon závery znalcov z odvetvia psychiatrie potvrdzujú v tomto smere aj ďalšie dôkazy obsiahnuté v spise. Predovšetkým register trestov, z ktorého je evidentné, že obžalovaný sa prakticky priebežne dopúšťal trestnej činnosti bez ohľadu, že vykonal tresty odňatia slobody kratšieho trvania. Charakteristické črty psychopatickej osobnosti obžalovaného tak potvrdzujú aj svedkovia, ktorí sa dostali s ním do kontaktu aj v tejto veci a ktorým sa vyhrážal vážnymi následkami na zdraví a živote v podstate z banálnych príčin, či už išlo o S. S. a jej brata T., ale aj M. B. a v neposlednom rade aj A. K..

Z uvedených dôvodov preto uloženie iného trestu ako ho uložil krajský súd ani nepripadalo do úvahy. Krajský súd pri zaradení obžalovaného do príslušnej, t.j. tretej nápravno-výchovnej skupiny, ktoré je v tomto prípade správne, mal však formálne uviesť ustanovenie § 39a ods. 3 Tr. por. a nie § 39a ods. 2 písm. c/ Tr. zák. Rovnako tak vo výroku, ktorým poškodené strany so zvyškom nároku na náhradu škody odkázal krajský súd na konanie o veciach občianskoprávných bolo správne namiesto § 229 ods. 1 Tr. por. treba citovať ustanovenie § 229 ods. 2 Tr. por. Uvedené pochybenia sú však pochybeniami rýdzo formálnymi, ktoré nemali žiaden vplyv na vecnú správnosť uvedených výrokov, a preto najvyšší súd nepovažoval za potrebné tieto formálne nedostatky naprávať.

Pretože Najvyšší súd Slovenskej republiky v ďalšom nezistil žiadne pochybenie prvostupňového súdu, ani čo sa týka výroku o zhabaní veci – perkusného revolvera LLIPETTA a ani čo do výšky náhrady škody poškodeným stranám, ktoré si škodu riadne a včas uplatnili a táto do výšky priznanej v rozsudku bola aj riadne preukázaná, odvolanie obžalovaného P. G. ako nedôvodné podľa § 256 Tr. por. zamietol.

P o u č e n i e: Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 03. mája 2007

JUDr. Juraj M a j c h r á k, v.r.
predseda senátu

Vypracoval: JUDr. Ing. Anton Jakubík

Za správnosť vyhotovenia: